

Klasse passé

Første akt:

Det var en deilig søndag morgen, en av disse stille, forførende med nylagt, friskt silkeføre. Med det indre øyet ser du dette enslige skisporet over heia, mens morgensolen formelig eksploderer mellom tunge snøfaner som vugger og gynger på dypgrønne grener. Man våkner likesom på en annen måte, — — nei, verden er slett ikke så grusom hver morgen. Noen forunderlige krefter arbeider i en . . . det er som om årenes antall er redusert på en eller annen hemmelighetsfull måte. Ja, hva betyr mon dette? Før en aner det, har en begynt å famle etter beksømstøvlene sine før en har fått pyjamasen av —.

Hm. . . . Jeg tittet over til Agathe. — Å, langt i fra, sa jeg, — ligg du bare — — min relativt unge fysikk trenger vedlikehold, — — en snartripp inn på Storheia skjerper bare appetitten. — Man er da ingen «koffert», Agathe. Jeg strammet, eller rettere, kontraherte min høyre biceps foran speilet og var tilfreds.

— Jo da, jo da, . . . vennen min, men glem nå ikke at du nå er «rykket opp i «Klasse passé», og at disse mystiske morgenkreftene kan narre en opp i stry. Gamle kanoner kan ikke bli som nye —».

Agathe hadde talt og dukket ned under dynen i den hensikt å verge seg mot min momentante reaksjon på sådan lettsindig bemerkning. Den infame humringen under dynen var ikke til å ta feil av . . . den var ikke oppmuntrende. Slik tar man livet av den siste viking,

Legg deg igjen, sa min kone

tenkte jeg . . . jeg tok et jerngrep om min deilige knikkens. De satt som støpt på min veltrimmede gestalt. — «Klasse passé» . . . en skulle aldri ha hørt på makan, snakk om å foregripe begivenhetenes gang — — «rykket opp i klasse passé», som om en ikke kjente til de rettigheter og forpliktelser et sådant avansement førte med seg. Agathe var pinedø uforskammet på de gale stedene — —. «Noen og femti», det måtte være grenser, den rene konfirmasjonsforberedelsen ifølge den berømte dr. Pietro Carrieri's medisinske avhandling. Jeg hadde funnet fram min anorakk anno 1930. Klokken nærmet seg faktisk ni, og solen spilte i persiennene. Agathe tittet opp. — Du virker så oppspilt og faretruende optimistisk, vennen min. Se det faktum i øynene at du nå er kommet i satt alder og ikke fullt så vilter som du gjerne var i de store dagene dine, — — hm. . . . og ikke tar du noen «snartripp» opp til Storheia hver dag, så du bør utvise moderasjon og nøye deg med Blyberget denne gang —.

Agathe forsvant! — Et lite apropos du. Hun tittet fram. — Denne anorakken din ser da ut som om den har vært mere på søndagstur enn du gjør — —.

Uforskammet! — Passé, — satt alder, — — Blyberget, jeg løftet en knyttet neve i hver hånd. — Disse er ikke passé, min godeste Agathe, og dermed kastet jeg meg over kjøkkenbenken og havregrøten.

Siste akt:

Bymarkas ukronede småkonger tilbringer ikke søndagsturen på Gråkalltrikken eller i en drektig buss. De går! Og det gikk meget bra utover Kongens gate. Ved foten av Steinberget tar man en kortere hvil. Selvsagt tar det sin tid å innfange den ungdommelige spenst — så man savner likesom noe av den gamle susen opp etter Møllebakken. Personlig syntes jeg at denne prektige innseiling til vårt vinterparadis var blitt noe brattere i den senere tid, i alle fall de siste par hundre metrene — — — — Passé, — skulle en ha hørt på maken. Man venter i lengste laget med å ta skiene på.

Dessverre fortonte resten av dagen seg som en tvangsmessig innføring i resignasjonens store kunst. En tragedie vil jeg kalle det, eller et sorgens kapittel, da ikke bare flagg og ære synes å stå for fall, men du selv står på toppen av det fryktelige unnarettet og ønsker deg hjem til Agathe. Det er ikke morsomt, kjære leser.

«Passé!» hvisket jeg til meg selv, forbigått og redusert til — la meg kalle det Bymarkas muntrasjonsråd. En blek og sidrumpet tusseladd som sender stille bønner over bakkekammen, om at neste skrekkinnjagende utforrenn byr på omgående bevegelser. En dump til eksamen i aerodynamikk er intet mot en dump i Vintervannskleiva. En er altså blitt «satt», — fy til rakkern! — — Et vemmelig ord som tydeligvis har noe med «å sitte» å gjøre, — jeg har slående beviser for det.

Hvor gjerne vil en ikke sette utfor en velkjent kneik. Man skal jo «holde ansiktet i orden», som det så barskt heter, og hvor lett lar en seg ikke lokke utfor. Og det sogar uten tanke for all den ufortjente oppmerksomhet man er gjenstand for i det øyeblikk en trekker nesa opp av snøfonna og samler seg til et unnskyldende smil. — — En kompromitterende og vemmelig situasjon er det! Altså, dette gjør man ikke mer. Man lar Rustadrenna, Vintervannskleiva og den innpåsletende Kvistingen være. Man sparer dessuten en hær av rock'n-rollere for å flire kjakan av ledd.

Det er lite oppmuntrende å høre uartikulerte tilrop som: — Ola Bjønn-i-bakken, — håpet i Lathi m. v., før en har fått samlet de enkelte faktorer og inntatt vertikalen. Det var ikke til å holde ut ... «— Derre har'n lært sæ dein gangen at det va piger till!» Jo da, jeg

må si at bemerkningen var et smukt uttrykk for deltakelsen i min nødssituasjon.

Etter gjentagne ganger å ha satt livet på spill, dukker Skistua opp gjennom de tilslørede brilleglassene. — Gudsjelov! Og så setter en seg liksom ganske tilfeldig ned ved salig Grillstads bauta . . , finale — Agathes påstand holder, — gamle kanoner kan ikke bli som nye. Man er så vel «satt» som «passé».

Den dampende knikkersen har klistret seg fast, mens min tradisjonsrike anorakk later til å ha foretatt sin siste reise i Bymarka. Rundt omkring meg kryr det av alpine sjarmører i blafrende strekkbukser. Feiende friskusser og smarte drops —, kremgule parkas, slalåmstøvler i brunt med snøring både foran og bak, kort utforjakke med geiteskinns besetning, forete hansker og flammende skjurf, . . . smil og sol og ungdom.

— Ja, den som bare kunne Og så feier de over skinnende heier og forsvinner ned mellom småkjerrene og småskogen, dukker uanstrengt mellom granen og gyver utfor bakker og knauser —. Ja, den som bare kunne —.

Og hva med undertegnede? Jo, hadde min Agathe sagt, — det var forsvarlig å spandere kroner to med bussen til byen —.

Skal, skal ikke?